

Uzasadniony interes Państwa Członkowskiego do kontroli warunków delegowania pracowników przedsiębiorstwa świadczącego usługi, będących obywatelami państw trzecich może zostać zaspokojony w wystarczającym stopniu przez wymóg uzyskania wizy. Wszelka dodatkowa kontrola, jak w tym przypadku w formie „zaświadczenia o delegowaniu UE”, wydawanego przez inny organ administracji jest nieuzasadniona.

2. Przestrzeganie warunków pracy i płacy

Materialna przesłanka z art. 18 ust. 13 pkt 2 AuslBG, według której „zaświadczenie o delegowaniu UE” zostanie wydane, jeżeli zostały dochowane austriackie wymogi dot. warunków pracy i płacy, przewidziane w AVRAG, prowadzi również do nieproporcjonalnej podwójnej kontroli.

Wymóg „zaświadczenia o delegowaniu UE” oraz związane z nim postępowanie są nieproporcjonalne z punktu widzenia realizowanego przez Republikę Austrii celu ochrony pracowników, ponieważ Republika Austrii dysponuje już instrumentami o charakterze mniej radykalnym.

Republika Austrii dokonała transpozycji dyrektywy dotyczącej delegowania pracowników przez uchwalenie AVRAG, która przewiduje możliwość przeprowadzenia późniejszej kontroli w celu sprawdzenia czy wymagane wynagrodzenia zostały prawidłowo wypłacone.

3. Stali pracownicy przedsiębiorstwa

Wymóg przynajmniej rocznego okresu zatrudnienia lub umowy o pracę na czas nieokreślony z podmiotem będącym usługodawcą, wprowadzony przez art. 18 ust. 13 pkt 1 AVRAG jako przesłanka wydania „zaświadczenia o delegowaniu UE”, stanowi niczym nie uzasadnione ograniczenie swobody świadczenia usług. Cel polegający na zwalczaniu nadużyć może zostać również osiągnięty przy pomocy znacznie mniej restrykcyjnych środków.

II. Odmowa wydania pozwolenia na pobyt, art. 10 ust. 1 pkt 3 FrG

Zgodnie z art. 10 ust. 1 pkt 3 FrG należy odmówić wydania pozwolenia na pobyt, w przypadku gdy pracownik już wjechał na terytorium Republiki Austrii bez wizy. Przepis ten wstrzymuje oddelegowanie, nawet jeśli usługodawca może udowodnić zgodność z prawem takiego delegowania, tzn. że już złożył wniosek, na podstawie którego Państwo Członkowskie może przeprowadzić niezbędną kontrolę.

Automatyczna odmowa wydania pozwolenia na pobyt zgodnie z art. 10 ust. 1 pkt 3 FrG jest nieproporcjonalna z punktu widzenia kontroli przesłanek prawa pobytu i z tego względu powinna zostać uznana za niezgodną z prawem.

Przewidziana w art. 10 ust. 3 FrG automatyczna odmowa wydania wizy w przypadku nielegalnego jedynie z formalnego

punktu widzenia wjazdu na terytorium Republiki Austrii, narusza w sposób poważny swobodę świadczenia usług i powoduje, że ma ona w przypadku niektórych sektorów charakter iluzoryczny. Przy aktualnym stanie prawa wspólnotowego Republika Austrii dysponuje w ramach kontroli stosowanej podczas wydawania wizy przed wjazdem na jej terytorium, środkiem równie skutecznym, ale mniej radykalnym mającym na celu sprawdzenia czy obywatel państwa trzeciego wjeżdża na jej terytorium rzeczywiście w celu świadczenia usługi.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez VAT and Duties Tribunals, London Tribunal Centre, dnia 29 października 2004 r. w sprawie Abeby National plc (z udziałem Inscape Investments Ltd) przeciwko Commissioners of Customs and Excise.

(Sprawa C-169/04)

(2004/C 146/04)

Dnia 5 kwietnia 2004 r. wpłynął do Sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wniosek złożony przez VAT and Duties Tribunals, London Tribunal Centre, z dnia 2 kwietnia 2004 r., o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w sprawie Abeby National plc (z udziałem Inscape Investments Ltd) przeciwko Commissioners of Customs and Excise, w przedmiocie następujących pytań:

1. Czy zwolnienie z tytułu „zarządzania specjalnymi funduszami inwestycyjnymi, określonymi przez Państwa Członkowskie”, przewidziane w art. 13B lit. d) pkt 6 Szóstej Dyrektywy w sprawie VAT ⁽¹⁾ oznacza, że Państwa Członkowskie są uprawnione do określenia działalności będącej „zarządzaniem” specjalnymi funduszami inwestycyjnymi, jak również do ustalenia definicji specjalnych funduszy inwestycyjnych, które mogą korzystać z niniejszego zwolnienia?
2. W przypadku udzielenia negatywnej odpowiedzi na pierwsze pytanie, a zatem gdyby pojęcie „zarządzania” z art. 13B lit. d) pkt. 6 Szóstej Dyrektywy w sprawie VAT miało otrzymać w prawie wspólnotowym znaczenie niezależne, czy w świetle Dyrektywy Rady 85/611/EWG w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe („Dyrektywa UCITS”) ⁽²⁾, wraz ze zmianami, opłaty dokonane przez depozytariusza lub powiernika za usługi, które świadczą oni zgodnie z art. 7 i 14 Dyrektywy UCITS, krajowymi przepisami wykonawczymi i odpowiednimi przepisami dotyczącymi funduszy, dostawami zwolnionymi z podatku w ramach „zarządzania specjalnymi funduszami inwestycyjnymi” z art. 13B lit. d) pkt. 6 Szóstej Dyrektywy w sprawie VAT?

3. Ponadto, w przypadku negatywnej odpowiedzi na pytanie 1, gdyby pojęcie „zarządzania” miało otrzymać w prawie wspólnotowym znaczenie niezależne, czy zwolnienie w przedmiocie „zarządzania specjalnymi funduszami inwestycyjnymi” z art. 13B lit. d) pkt 6 Szóstej Dyrektywy w sprawie VAT ma zastosowanie do usług świadczonych w zakresie do administracyjnego zarządzania funduszami przez zarządcę będącego osobą trzecią?

(¹) Szósta Dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych - wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, 13.6.1977, str. 1).

(²) z dnia 20 grudnia 1985 r. (Dz.U. L 375, 31.12.1985, str. 3).

Skarga wniesiona dnia 13 kwietnia 2004 r. przez Królestwo Hiszpanii przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-175/04)

(2004/C 146/05)

Dnia 13 kwietnia 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga Królestwa Hiszpanii, reprezentowanego przez Lourdes Fraguas Gadea, Abogado del Estado, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału Sprawiedliwości o:

- unieważnienie decyzji z dnia 4 lutego 2004 r. (¹) w zakresie, w jakim dotyczy ona pozbawienia Hiszpanii pomocy produkcyjnej dla przetwórców pomidorów (7.314.117 euro) z powodu „braków dotyczących kontroli jakości” oraz pomocy dla producentów określonych owoców cytrusowych (1.277.630,65 euro) z powodu „nieprzestrzeganie kalendarza dostaw”;
- obciążenie skarżonej instytucji kosztami.

Zarzuty i główne twierdzenia:

W przedmiocie pomocy produkcyjnej na rzecz przetwórców pomidorów:

Służby Komisji uważają, że procedura stosowana do przeprowadzenia kontroli jakości produktów końcowych jest niezgodna z art. 15 rozporządzenia Komisji (WE) nr 504/97 z dnia 19 marca 1997 r. w sprawie sposobu stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/96 w zakresie, w jakim dotyczy ono systemu pomocy produkcyjnej w sektorze przetworów owocowych i warzywnych. W konsekwencji, służby te proponują korektę zryczałtowaną w wysokości 10 % całości wydatków poniesionych pod kątem owej pomocy w danym Państwie Członkowskim. Tymczasem corocznie przeprowadzane są w Hiszpanii kontrole obejmujące całość przedsiębiorstw za cały okres trwania roku gospodarczego. Ponadto, zgodnie z art. 15 ust. 1 lit. a) rozporządzenia 504/97 dodatkowa kontrola analityczna końcowych produktów, które mogą stanowić przedmiot wniosku o pomoc, jest dokonywana w wybranych przedsiębiorstwach (kontrola „wrywkowa”), co nie oznacza wszakże, że w innych przedsiębiorstwach występują nieprawidłowości.

W przedmiocie pomocy dla producentów określonych owoców cytrusowych:

Służby Komisji proponują dokonanie korekty finansowej ze względu na to, iż ilości umowne zostały dostarczone w różnych okresach. Tymczasem w ramach roku 1997/98 Hiszpania doświadczyła opadów znacznie przekraczających średnią, co w niektórych regionach i miejscowościach doprowadziło do znacznych trudności w zbiorze dojrzałych owoców oraz do opóźnień w dojrzewaniu późniejszych odmian. Powyższe okoliczności spowodowały zmianę kalendarza dostaw, który znajdował się w umowach. Władze hiszpańskie od pierwszej chwili powoływały się na klauzulę siły wyższej. Ponadto, w ramach roku gospodarczego 1997/98 dla umów wieloletnich nie istniały żadne uregulowania dotyczące przekazywania ilości przewidzianych w kalendarzu w systemie trymestralnym. Z tego powodu takiego postępowania nie można uznać za sprzeczne z prawem, skoro rozporządzenie nie przewiduje w sposób wyraźny takiej sytuacji, zwłaszcza gdy w ramach wcześniejszych lat zostały zatwierdzone przekazania ilości umownych na w różnych okresach dostawczych.

(¹) Decyzja Komisji 2004/136/WE z dnia 4 lutego 2004 r. wykluczająca finansowanie wspólnotowe w zakresie pewnych wydatków dokonanych przez Państwa Członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Dz.U. L 40, str. 31.